

Urmas ja lihansyöjäkasvit

Nyt kerron tarinan supersankarista nimeltä Urmas. Hän oli luonteeltaan tosi rohkea, sankarillinen ja voimakas. Urmaksella oli kaveri, jonka nimi oli Markus Vaippapöksy. Herra Vaippapöksy oli 2-vuotias. Urmas asusteli Kehto-cityssä. Se oli todella suuri paikka. Siellä oli kerrostaloja, rivitaloja ja valtavia yli 100m korkeita pilvenpiirtäjiä. Mutta nyt siirrytään takaisin itse Urmakseen hyvästä syystä. Hänellä oli supervoima, laavan syökseminen, mutta samaan aikaan supervoima oli myös hänen suurin pelkonsa. Tässöpä vasta ristiriita. Urmaksen suurin vihollinen oli pahis nimeltä Korppi-Lokki. Sen tavoite oli tuhota Kehto-city keinolla millä hyvänsä. Hän oli kokeillut tuhota kaupungin lukemattomilla keinoilla kuten imuletkulla, jolla hän yritti napata kaikki rakennukset. Onneksi Urmas pystyi estämään sen. Eihän hän ollut mikään eilisen teeren poika.

Korppi-Lokin seuraava suunnitelma kaupungin tuhoamiseksi oli käyttää hyväksi Urmaksen heikkoa kohtaa, eli hänen suurinta pelkoa, laavan syöksemistä. Siksipä Korppi oli kehitellyt aineen, joka kasvattaisi niin paljon lihansyöjäkasveja, että Kehto-city romahtaisi. Aina keino olisi käyttää laavasyöksintä. Miten Urmas selviäisi tästä haasteesta? Sen kuulet seuraavaksi.

Kun koitti aamu ja jokainen kaupunkilainen, mukaan lukien Markus Vaippapöksy heräsivät, he huomasivat, että jättimäiset lihansyöjäkasvit purivat heidän kotejaan. Markus päätti sukeltaa lattian läpi salaiseen tukikohtaansa, Pökylä-laboratorioon. Hän väänsi vipua, josta lähti hälytys Urmakselle. "HÄLYTYS, HERÄTYS, HÄLYTYS, HERÄTYS" kuului Urmaksen talossa. Hänkin sukelsi Pökylä-laboratorioon ja he alkoivat suunnitella mitä tehdä lihansyöjäkasveille. Sitten he tajusivat, että laavan käyttö oli ainoa keino voittaa Korppi-Lokki. Urmasta alkoi jännittää, sillä hänen oli pakko käyttää vaarallista supervoimaansa. Hän oli kerran kokeillut sitä tulivuorilla ja siitä oli jäänyt hänelle pelko.

Hyvänä ystävänä herra Vaippapöksy päätti kannustaa ja rohkaista ystäväänsä. Hän kiljui ja heitteli tutteja, mutta Urmas ymmärsi, että tämä oli Markuksen tapa kannustaa ja usein se toimikin.

Nyt oli Urmaksen aika lähteä ulos. He käynnistivät supervoimansa, jonka avulla he pystyivät mielen avulla viestittelemään toisilleen. Urmas lähti ulos ja Markus jäi sisälle, olihan hän vasta kaksi vuotta ja sitä paitsi olihan jonkun jäätävä laboratorioon vahdiksi.

Kasvit olivat jo kietoutuneet taloihin ja ne meinasivat romahtaa. Oli siis aika toimia, mutta häntä jännitti kovasti. Hän näki Korpin, joka käkätti: HÄHÄHÄÄ, kaupunki on pian hallussani ja teen siitä rosvokaupungin. Sitten Urmas tuli rohkeaksi. Hän kuuli mielessä Markuksen kiljunnan, eli kannustuksen. Olisi siis aika syökseä laava ulos. Olisittepa nähneet Korppi-Lokin ilmeen, kun hän huomasi, miten Urmas keräsi rohkeutensa ja laavaa alkoi tursuta lihansyöjäkasveihin.

Urmas oli voittanut pelkonsa ja kaupunki pelastui ja kaikki hurrasivat. Eniten hurrasi kuitenkin Korppi-Lokki, jonka todellinen henkilöllisyys paljastui. Hän olikin ihminen, Markuksen isä. Markus meni isän syliin ja isän paha taika oli rauennut ja kaikki oli taas hyvin.

Tarinan opetus oli siis se, että kannattaa aina olla rohkea ja voittaa pelkonsa.

Loppu.